

UOHSX001DDFY

Č. j.: ÚOHS-2R43/05-10863/2009/310-LJa

V Brně dne 12. srpna 2009

Ve správním řízení o rozkladu podaném dne 4.7.2005 společností

- **Orbit spol. s.r.o., IČ 16628110, se sídlem Hoblíkova 18 a 20, 741 01 Nový Jičín, zast. jednatelem Ing. Romanem Kyselým,**

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13.6.2005, č. j. VZ/S77/05-153/2556/05-Va, ve věci přezkoumání úkonů zadavatele – České republiky – Ministerstva obrany, Tychonova 1, 160 01 Praha 6, učiněných při zadávání veřejné zakázky „**Podpora terminálu Citrix – Citrix Subscription Advantage**“ v jednacím řízení bez uveřejnění podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, ve kterém je dalším účastníkem správního řízení zadavatel

- **Česká republika – Ministerstvo obrany ČR, IČ 60162694, se sídlem Tychonova 1, 160 01 Praha 6, zast. MUDr. Martinem Bartákem, ministrem obrany ČR,**

jsem podle § 152 odst. 5 písm. a) v návaznosti na § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k právním závěrům rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1.8.2006, č.j. 62 Ca 1/2006-34, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13.6.2005, č. j. VZ/S77/05-153/2556/05-Va

r u š í m

a věc

v r a c í m

k novému projednání Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.

O d ů v o d n ě n í

I. Zadávací řízení a řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) jako orgán příslušný podle § 94 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek obdržel dne 2.5.2005 návrh společnosti Orbit spol. s.r.o., IČ 16628110, se sídlem Hoblíkova 18 a 20, 741 01 Nový Jičín, zast. jednatelem Ing. Romanem Kyselým (dále jen „navrhovatel“) na přezkoumání rozhodnutí zadavatele, České republiky – Ministerstva obrany ČR, IČ 60162694, se sídlem Tychonova 1, 160 01 Praha 6, zast. MUDr. Martinem Bartákem, ministrem obrany ČR (dále jen „zadavatel“), ze dne 30.3.2005 o vyloučení navrhovatele ze zadávacího řízení na veřejnou zakázku „Podpora terminálu Citrix – Citrix Subscription Advantage“ zadávanou v jednacím řízení bez uveřejnění podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona (dále jen „veřejná zakázka“). Tímto dnem bylo ve věci zahájeno správní řízení, ve kterém Úřad jako účastníky správního řízení označil zadavatele a navrhovatele.
2. Úřad z předložené dokumentace zjistil, že zadavatel zaslal výzvu k jednání v jednacím řízení bez uveřejnění třem zájemcům, přičemž všichni oslovení podali nabídku. V této výzvě zadavatel pod bodem VI. stanovil požadavky na prokázání kvalifikace zájemců, přičemž pod písmenem D) stanovil požadavek na prokázání oprávnění k podnikání tak, že „zájemce musí prokázat oprávnění k podnikání, včetně předložení výpisu z obchodního rejstříku či jiné evidence ne starší než 90 dnů, má-li v ní být zájemce zapsán podle zvláštních právních předpisů. Oprávnění k podnikání může zájemce doložit ve stejnopise nebo v úředně ověřené kopii.“ Při posuzování obdržených nabídek z hlediska splnění požadavku na prokázání kvalifikačních kritérií zadavatel zjistil, že navrhovatel nesplnil jeho požadavky, když nedoložil oprávnění k podnikání, ale pouze výpis z živnostenského rejstříku. Následně zadavatel rozhodnutím ze dne 30.3.2005 navrhovatele z jednání vyloučil. Proti tomuto rozhodnutí podal navrhovatel námitky, kterým zadavatel nevyhověl. Následně se navrhovatel obrátil s návrhem na přezkoumání rozhodnutí zadavatele na Úřad.

Napadené rozhodnutí

3. Po posouzení všech rozhodných skutečností vydal Úřad dne 13.6.2005 rozhodnutí č. j. VZ/S77/05-153/2556/05-Va, kterým řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zastavil, neboť nebylo shledáno porušení zákona.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že zadavatel rozhodl, že bude po uchazečích požadovat prokázání splnění kvalifikace, které v rámci výzvy k jednání mimo jiné specifikoval i požadavkem na prokázání oprávnění k podnikání, který definoval citací § 30 odst. 2 písm. c) zákona. Vzhledem k tomu, že zákon blíže nespecifikuje, co je míněno prokázáním oprávnění k podnikání, je třeba vycházet v případě, že předmětem veřejné zakázky je činnost prováděná v režimu živnostenského podnikání, z úpravy vymezené zákonem č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“). Ten v § 10 stanoví, že průkazem živnostenského oprávnění je živnostenský list či koncesní listina, přičemž průkaz živnostenského oprávnění lze nahradit i osvědčením, které podnikateli vydá živnostenský úřad. Živnostenský list, rozhodnutí o udělení koncese, koncesní listina a

osvědčení jsou veřejnými listinami. Podle § 60 živnostenského zákona pak vedou živnostenské úřady tzv. živnostenský rejstřík, přičemž na požádání vydají jeho úřední opis, výpis nebo potvrzení o určitém zápisu.

5. Úřad konstatoval, že z výše uvedených skutečností tedy vyplývá, že uchazeč může své oprávnění k podnikání prokázat pouze průkazem živnostenského podnikání, za který se považuje pouze živnostenský list (resp. koncesní listina) a osvědčení. Výpis z živnostenského rejstříku má sice vypovídací hodnotu o podnikání určitého subjektu a obsahuje údaje shodné či obdobné s údaji uvedenými na průkazu živnostenského oprávnění, avšak nemá charakter veřejné listiny a jeho předložením proto nemůže být nahrazeno prokázáním oprávnění k podnikání, které je možné provést pouze prostřednictvím průkazu živnostenského oprávnění. Zákon přitom neukládá zadavateli povinnost upozorňovat zájemce či uchazeče na to, co je míněno prokázáním oprávnění k podnikání, a lze tedy považovat požadavek zadavatele na prokázání oprávnění k podnikání za dostatečný.
6. Úřad tedy v postupu zadavatele neshledal porušení zákona a správní řízení zastavil, neboť se z výše uvedených důvodů ztotožnil s argumentací zadavatele, podle níž navrhovatel neprokázal oprávnění k podnikání, a byl proto oprávněně vyloučen z další účasti na veřejné zakázce.

II. Námitky rozkladu

7. Proti výše uvedenému rozhodnutí č. j. VZ/S77/05-153/2556/05-Va ze dne 13.6.2005 podal navrhovatel rozklad, který byl Úřadu doručen dne 4.7.2005. Navrhovatel se v rozkladu vyjadřuje k otázce, zda lze výpis z živnostenského rejstříku považovat za veřejnou listinu a zda je touto listinou možné prokázat oprávnění k podnikání. Má přitom za to, že výpis z živnostenského rejstříku je důkazem o skutečnostech tam uvedených, přičemž stanoví-li zadavatel požadavek prokázání oprávnění k podnikání, aniž by specifikoval, jakým způsobem se tak má stát, je volba prostředků na uchazeči. Zadavatel tedy měl podle názoru navrhovatele náležitě zhodnotit listinu, kterou mu navrhovatel předložil, a učinit závěr, zda je tato listina způsobilá prokázat oprávnění navrhovatele k podnikání; to však zadavatel neučinil.
8. Navrhovatel má za to, že své oprávnění k podnikání dostatečně prokázal, avšak zadavatel „slepě“ trval na předložení ověřených kopií živnostenských listů. Zdůrazňuje přitom, že fakt, že zadavatel neformuloval podmínky dostatečně jednoznačně a precizně nelze přičítat k tíži subjektu a diskvalifikovat ho z další soutěže jejich svévolnou zužující interpretací. Postup zadavatele, když byl vlivem restriktivního výkladu zadavatelem koncipovaných kvalifikačních kritérií jeden ze zájemců vyřazen, proto dle stanoviska navrhovatele odporuje duchu i smyslu zákona, neboť cílem postupu zadavatele v této fázi zadávání veřejné zakázky je shromáždit zájemce, u nichž nebudou pochybnosti o tom, že jsou k plnění předmětné zakázky způsobilí, přičemž není rozhodné, jakým způsobem zadavatel tuto jistotu získá.
9. Navrhovatel dále v rozkladu uvádí, že výpis z živnostenského rejstříku, který předložil, obsahuje všechny údaje, jež mají být uvedeny na osvědčení dle § 10 odst. 4 živnostenského zákona, které má vydat stejný úřad; s ohledem na to, kdo výpis vydal a jaké údaje obsahuje, jej tedy lze považovat za osvědčení podle § 10 odst. 4 živnostenského zákona. I kdyby tomu tak však nebylo, navrhovatel své oprávnění

k podnikání doloženým výpisem dostatečně prokázal, neboť živnostenský zákon v žádném ustanovení nevymezuje, že listiny uvedené v § 10 lze považovat za jediné důkazní prostředky k prokázání oprávnění k podnikání. Navrhovatel rovněž v rozkladu uvádí, že výpis z živnostenského rejstříku je dle jeho názoru veřejnou listinou. I kdyby však nebyl, není možno dovodit, že nemůže sloužit jako důkaz existence oprávnění k podnikání. Dále navrhovatel zdůrazňuje, že zadavatel ve výzvě nestanovil, že oprávnění k podnikání má být prokázáno veřejnou listinou, a je proto nepřípustné, aby toto dodatečně po uchazečích vyžadoval.

10. Dále navrhovatel uvádí, že zákon nestanoví, že při prokazování oprávnění k podnikání se použijí ustanovení živnostenského zákona, a nelze tedy položit rovnítko mezi „průkaz živnostenského oprávnění“ dle živnostenského zákona a „prokázání oprávnění k podnikání“ podle zákona o veřejných zakázkách. Argumentaci Úřadu v tomto smyslu tedy považuje za rozpornou a nemající oporu v zákoně. Navrhovatel má rovněž za to, že způsob, jakým se Úřad vypořádal s jeho argumenty uvedenými v návrhu na zahájení řízení je nedostatečný a Úřadu se nepodařilo je přesvědčivě vyvrátit. Obrací se proto podaným rozkladem na předsedu Úřadu.

Závěr rozkladu

11. Z uvedených důvodů se navrhovatel domáhá, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí změnil nebo zrušil a vrátil věc správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení.

Vyjádření zadavatele k rozkladu

12. Zadavatel se k podanému rozkladu vyjádřil dopisem ze dne 29.7.2005, v němž plně odkazuje na své rozhodnutí o nevyhovění námitkám a na své stanovisko k podanému návrhu na zahájení správního řízení, neboť navrhovatel v rozkladu rozebírá skutečnosti, které již prezentoval v podané námitce a návrhu.

III. K námitkám rozkladu

Původní rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu

13. Předseda Úřadu svým rozhodnutím č.j. 2R 43/05-Hr ze dne 9.11.2005 napadené prvostupňové rozhodnutí Úřadu potvrdil a podaný rozklad zamítl, neboť dospěl k závěru, že Úřad postupoval správně a v souladu se zákonem, když řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zastavil z důvodu, že nebylo shledáno porušení zákona.
14. V odůvodnění svého rozhodnutí předseda Úřadu konstatoval, že je pravdou, že zákon žádným způsobem blíže nespécifikuje způsob prokazování oprávnění k podnikání a ani zadavatel uchazečům v tomto smyslu neposkytl bližší poučení, přičemž je také faktem, že v zákoně není uveden odkaz na jiný právní předpis, který by absenci podobné definice nahrazoval. Nicméně je tomu tak z důvodu, že jakákoliv podobná definice by byla v zákoně i v zadání veřejné zakázky nadbytečná, neboť uchazeči jako podnikatelské subjekty jsou při své podnikatelské činnosti regulováni různými právními předpisy, jejichž ustanoveními jsou vázáni. Pokud pak v rámci svého živnostenského podnikání mají prokazovat své oprávnění k podnikání, musí postupovat dle živnostenského zákona.

15. Živnostenský zákon přitom v § 10 odst. 3 stanoví, že průkazem živnostenského oprávnění je živnostenský list či koncesní listina, přičemž dle § 10 odst. 4 lze tyto listiny nahradit i osvědčením; v § 10 odst. 5 pak živnostenský zákon tyto listiny prohlašuje za listiny veřejné. Žádnou další listinu živnostenský zákon jako průkaz živnostenského oprávnění nepřipouští. Navrhovatelem předložený výpis z živnostenského rejstříku tedy není způsobilý živnostenské oprávnění prokázat, neboť ustanovení § 10 odst. 3 a 4 živnostenského zákona je v tomto směru jednoznačné. Vzhledem ke kogentnímu charakteru tohoto ustanovení nelze přijmout navrhovatelem proklamovanou „volnost ve volbě prostředků“ při prokazování živnostenského oprávnění a je třeba zdůraznit, že navrhovatel byl povinen postupovat v souladu s živnostenským zákonem a požadavek zadavatele na prokázání oprávnění k podnikání splnit v souladu s ustanovením § 10 odst. 3 a 4. Zadavatel proto postupoval v souladu se zákonem, když navrhovatele z jednání vyloučil.

Řízení o žalobě před Krajským soudem

16. Dne 13.1.2006 podal navrhovatel proti pravomocnému rozhodnutí předsedy Úřadu žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „soud“), podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), kterou se domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu i jemu předcházejícího rozhodnutí prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Na základě této žaloby pak soud svým rozsudkem č. j. 62 Ca 1/2006-34 ze dne 1.8.2006 rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
17. Soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že ve vztahu k otázce, zda je lege scripta předepsána konkrétní forma, jak prokázat oprávnění k podnikání dle § 30 odst. 2 písm. c) zákona, je nutno pokládat aplikaci živnostenského zákona za nezákonnou a s podstatou hmotněprávní argumentace v napadených rozhodnutích Úřadu se tedy neztotožnil. Soud v této souvislosti konstatoval, že „průkaz oprávnění k podnikání“ dle § 30 odst. 2 písm. c) zákona je nepochybně širším pojmem, než „průkaz živnostenského oprávnění“ dle § 10 odst. 3 živnostenského zákona, neboť zahrnuje i prokázání jiného oprávnění než provozovat živnost. Kromě toho ani z jednoho z výše jmenovaných předpisů nevyplývá, že by způsob prokázání oprávnění k podnikání podle živnostenského zákona měl být využit i mimo režim tohoto zákona, tedy i v zadávacím řízení. Živnostenský zákon nadto v § 10 ani v jiném ustanovení výslovně neomezuje jiné způsoby prokázání oprávnění k podnikání podle živnostenského zákona na případy, jež působnost živnostenského zákona přesahují.
18. Soud dále konstatoval, že účelem prokazování oprávnění k podnikání v zadávacím řízení je zajistit, aby v okruhu subjektů, z nichž zadavatel konkrétního dodavatele vybere, byly jen subjekty oprávněné zadavatelem poptávané plnění uskutečnit. Není-li konkrétní forma způsobu prokázání oprávnění k podnikání předepsána v § 30 odst. 2 písm. c) ani v jiném ustanovení zákona, pak je předně na samotném zadavateli, aby konkretizoval doklady, jejichž předložením bude požadavek na prokázání oprávnění k podnikání splněn. Nespecifikuje-li tyto doklady ani zadavatel, pak je dodavatel povinen podmínku prokázání oprávnění k podnikání splnit v zásadě jakýmkoli způsobem stavícím pro zadavatele najisto, že příslušný dodavatel oprávněním k podnikání disponuje. V daném případě přitom nebylo nezbytné doložit doklad oprávnění k podnikání dle § 10 odst. 3 živnostenského zákona, byť by se mohlo jednat o nejčastější v úvahu přicházející způsob prokázání oprávnění k podnikání, neboť nejsou a

priori vyloučeny ani jiné způsoby mající z pohledu zadavatele objektivně obdobnou materiální průkazní hodnotu jako doklad o oprávnění k podnikání dle § 10 odst. 3 živnostenského zákona.

19. S ohledem na výše uvedené tedy soud uzavřel, že obsahuje-li výpis z živnostenského rejstříku údaje způsobilé prokázat oprávnění dodavatele ke konkrétní podnikatelské činnosti, nespécifikoval-li zadavatel ve výzvě k jednání konkrétní způsob prokázání oprávnění k podnikání, a není-li zvláštního důvodu pochybovat o aktuálnosti údajů obsažených ve výpisu z živnostenského rejstříku, pak konstrukce podávaná z § 30 odst. 2 písm. c) zákona s přihlédnutím k významu prokázání oprávnění k podnikání v zadávacím řízení nevylučuje prokázání tohoto oprávnění samotným výpisem z živnostenského rejstříku. Zákon je tak v této otázce nutno interpretovat především funkčně a nikoli formalisticky, s dovozováním pro účastníky zadávacích řízení těch nejkomplicovanějších postupů. Rozhodnutí předsedy orgánu dohledu je tedy nezákonné, neboť norma obsažená v § 30 odst. 2 písm. c) zákona v něm byla vyložena nesprávným způsobem, a soud proto přistoupil k jeho zrušení.

Řízení před Nejvyšším správním soudem

20. Dne 20.10.2006 podal předseda Úřadu proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, ve které navrhl jeho zrušení z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Předseda Úřadu v kasační stížnosti uvedl, že soudem předpokládaná vyšetřovací činnost zadavatele vyjádřená podmínkou „není-li zvláštního důvodu pochybovat o aktuálnosti údajů obsažených ve výpisu z živnostenského rejstříku“ je v praxi nerealizovatelná, a proto je v právním řádu nahrazena mimo jiné institutem veřejné listiny jakožto listiny, jejímuž obsahu svědčí presumpce správnosti. Pro prokazování oprávnění k podnikání podle živnostenského zákona stanovil zákonodárce formu veřejné listiny (živnostenský list, koncesní list či osvědčení), a proto pouze těmito listinami je možno prokazované skutečnosti postavit zadavateli najisto, narozdíl od výpisu z živnostenského rejstříku, který veřejnou listinou není.
21. Dále předseda Úřadu v kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas se závěrem soudu, podle něhož se prokazování oprávnění k podnikání dle § 30 odst. 2 písm. c) zákona děje mimo režim živnostenského zákona. K této otázce uvedl, že podnikatelé podnikající v působnosti živnostenského zákona nemohou být z jeho působnosti za žádných okolností vyňati a ve všech věcech, které se týkají jejich živnostenského podnikání, jsou povinni postupovat v souladu s tímto zákonem; pokud tedy zadavatel požaduje prokázat oprávnění k podnikání, je podnikatel povinen postupovat v souladu s živnostenským zákonem a toto oprávnění prokázat doklady, které živnostenský zákon dle § 10 považuje za způsobilé existenci živnostenského oprávnění prokázat. Předseda Úřadu svou argumentaci rovněž podpořil jazykovým výkladem, podle něhož § 30 odst. 2 písm. c) zákona stanoví povinnost oprávnění k podnikání „prokázat“, což představuje jednoznačný lingvistický odkaz mimo jiné i na § 10 odst. 3 a 4 živnostenského zákona, který definuje „průkazy“ živnostenského oprávnění. Pojem „prokazování“ je v této souvislosti nutno chápat jako „terminus technicus“ a oprávnění k podnikání tedy nemůže být předmětem pouhého „dokazování“ jakoukoli listinou.
22. Nejvyšší správní soud kasační stížnost svým rozsudkem č.j. 5 Afs 5/2007-63 ze dne 11.3.2008 zamítl. V odůvodnění rozsudku se nejprve vyjádřil k otázce, zda lze výpis

z živnostenského rejstříku považovat za veřejnou listinu ve smyslu její definice dle § 134 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, resp. dle § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, přičemž dospěl k závěru, že výpis z živnostenského rejstříku veřejnou listinou je, neboť jde o listinu vydanou zákonem stanoveným orgánem v rámci své pravomoci a při plnění své administrativně právní funkce, osvědčující či potvrzující určité skutečnosti a je vydána ve formě, kdy je z ní patrna její autenticita (je opatřena razítkem příslušného orgánu a podpisem osoby oprávněné jménem tohoto orgánu jednat).

23. Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou Úřadu, podle níž krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že prokazování oprávnění k podnikání dle § 30 odst. 2 písm. c) zákona se děje mimo režim živnostenského zákona a zadavatel nebyl povinen splnit požadavek prokázání oprávnění k podnikání v souladu s ustanovením § 10 živnostenského zákona. Nejvyšší správní soud v této souvislosti vyslovil nesouhlas s tvrzením, že krajský soud vycházel při svém rozhodování ze závěru, že prokazování oprávnění k podnikání dle § 30 odst. 2 písm. c) zákona se děje mimo režim živnostenského zákona, a uvedl, že krajský soud pouze konstatoval, že ze zákona ani z živnostenského zákona nevyplývá, že by způsob prokázání oprávnění k podnikání dle živnostenského zákona specifikovaný v živnostenském zákoně měl být využit i mimo režim tohoto zákona, přičemž živnostenský zákon nadto ani výslovně neomezuje jiné způsoby prokázání oprávnění k podnikání podle živnostenského zákona na případy, jež přesahují působnost živnostenského zákona. Závěr krajského soudu, že v daném případě bylo možno prokázat oprávnění k podnikání samotným výpisem z živnostenského rejstříku, tak dle Nejvyššího správního soudu není v rozporu s argumentací předsedy Úřadu, podle níž podnikatelé podnikající v působnosti živnostenského zákona nejsou z působnosti tohoto zákona vyňati a ve věcech týkajících se živnostenského podnikání postupují v souladu s tímto zákonem.
24. Argumentaci předsedy Úřadu ohledně jazykového výkladu ustanovení § 30 odst. 2 písm. c) zákona pak Nejvyšší správní soud rovněž nepřisvědčil, a to vzhledem ke svému závěru, podle něhož je výpis z živnostenského rejstříku veřejnou listinou. S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost předsedy Úřadu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stanovisko předsedy Úřadu

25. Po projednání rozkladu a příslušného spisového materiálu rozkladovou komisí ustavenou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise, stejně jako s přihlédnutím k právním závěrům soudu, jsem dospěl k následujícímu závěru.
26. Napadené rozhodnutí Úřadu č. j. VZ/S77/05-153/2556/05-Va ze dne 13.6.2005 je nezákonné, neboť spočívá na nesprávném výkladu normy obsažené v § 30 odst. 2 písm. c) zákona, a proto jsem v řízení o rozkladu přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrátil jsem věc Úřadu k novému projednání. V dalším řízení se Úřad bude řídit právními závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 1/2006-34 ze dne 1.8.2006 a rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 5/2007-63 ze dne 11.3.2008.

IV. K důvodům zrušení napadeného rozhodnutí

27. Podle § 58 odst. 5 s. ř. s. je Úřad jakožto správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, nebo v rozsudku vyslovujícím nicotnost. V šetřeném případě soud rozsudkem č. j. 62 Ca 1/2006-34 ze dne 1.8.2006 zrušil původní rozhodnutí o rozkladu. Do dalšího řízení pak soud zavázal Úřad jakožto žalovaného právním názorem, podle kterého se Úřad dopustil nesprávného výkladu ustanovení § 30 odst. 2 písm. c) zákona. Tento právní názor je tak pro další vedení správního řízení závazný a soud proto zrušil napadené rozhodnutí o rozkladu. Vzhledem k tomu, že v rozporu s předmětným závazným právním názorem soudu jsou rovněž závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí ve věci, shledal jsem důvody pro zrušení napadeného prvostupňového rozhodnutí Úřadu, jak bylo uvedeno výše. V dalším řízení Úřad vydá rozhodnutí, ve kterém bude respektovat závazný právní názor Krajského soudu v Brně.

V. Závěr

28. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že nastaly důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí Úřadu, jsem rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 správního řádu dále odvolat.

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Orbit spol. s.r.o., Hoblíkova 18 a 20, 741 01 Nový Jičín
2. Ministerstvo obrany ČR, Tychonova 1, 160 01 Praha 6
3. spis

Vypraveno dne: viz otisk razítka na poštovní obálce